

BRÁNA DO PEKLA

Neděle, 20 března 2016

Martin zvolna procitl, snad ho probudily nějaké hlasy. Jeho hlava a cítil nepříjemné mravenění po celém těle. pokusil se otevřít oči, ale viděl jen rozmazané siluety v bílém pokoji. Věchno bylo překryto edým závojem mlhy. Kde to jsem? Dva hlasy k sobě velmi naléhavě mluvily.

Zbýstl pozornost a pokoušel se zachytit aspoň útržky jejich vřt. "Pochopte, paní primáčko, NUTNÁŠ potěbuji mluvit," řekl tmavý stín. Bílá silueta mu odpovídala: "Ale to je naprosto vyloučeno, paní kapitáne. Do rána byl na operacním sále a probral se teprve před chvílí. Nebýt silné dávky morfinu, skušel by bolesti jako zvíře. Zlomenina spodiny lebeční, přel o jedno oko, má utrženou slezinu a těžké pohmoždění po celé Ostatně, má i zlomenou čelist, takže vám v nejbližších dnech stejně nic nepřekne. Za normálních okolností jsou zranění neslučitelná s životem. A nebýt jeho mimořádně silné tělesné konstituce, uš by tady asi nebyl. Překřil to jenom zázrakem. Ale jeho stav zůstává i nadále kritický a pokud je něco nemá vyhráno..." "Koda, máš jsem na mysli jenom pár triviálních informací. Nikdo netuší, co iniciovalo ten šílený amok. Zastavím se tu později, tady uš stejně nic nenaspácháme. Ten chlap, co mu to udělal, pak doma vyhodil šenu z osmého poschodí paneláku a sám vyskočil za ní. Sbírali jsme je dole lopatou..." "Vím, slyšela jsem o tom, té rodinné tragédie je plný svět." Prý po nich zůstaly dvě děti. Překřil: "Tak tuhle práci vám rozhodně nezavím..." "Pokud vím, tak mezi personálem vaší JIPky, pracuje dokonce sestra té zavražděné." "Myslíte vrchní sestru Alenu Zachovou? Ano, její dvojče, jakoby si z oka vypadly. Alenu znám už léta, ale když jsem je nedávno obě potkala ve městě, nepoznala jsem, která je která. Tak neuvěřitelně si byly podobné. Ale máte smůlu, staniční sestra Zachová má dneska ať noční směnu." "Co to jste mně moc nepotčila," řekl mrzutě mužský hlas. "Co se dá dělat? Zastavím se tu později." "Oba hlasy se vzdalovaly a Martin, který slyšel jen pár útržků dialogu, horenatě přemýšlel. Proboha, o kom to mluvili? Snad ne... Zvolna se probíral z agónie a usilovně se snažil listovat v paměti. Věrešek byl přece den, jako každá jiný. Jen matně si vybavoval nějaké kluzké šenské tělo, vzpínajícím. Hanička! Bože, to je šenská, krev a mlíko! A pak seděl v nějaké hospodě..."

Prošel kolem výepu k masivním dubovým stolům. Na níž v tázavě vztyčený palec, jen zavřel výmluvně zacinkal klíči od auta. Objednal si minerálku. "Z daleka?" prolomil ticho muž, ke kterému si Martin přisedl. Hosteně na něj pohlédl. To rozpité pivo, co má před sebou, je dneska určitě první i poslední. Široká ramena a dobrých sto deset kilo váhy, odhadl bleskově. "Záleží na tom?" odpověděl podrážděně Martin. "Já jen, še aušák s písmenem há v espézetce, tu nestojí zrovna každá den." Překřil: "smílivě" chlapík a uchopil do svých obrovských dlaní přelitr, še se napije.

"Pracovní?" dodal ješ. "Za šenskou." přiznal Martin. "Moje s zrovna dvakrát není a hned po porodu ji povšila na hřebík. A přece se ji nebudu předproovat. Tak sem jezdím, jak vy říkáte tím vaším hantecem, vojádě jednu špicovou hajfu." Silák se usmál a zveř: "Ale?" "hvízdal obdivně." "Copak u vás takový šenský nemáte?" "Takový teda ani náhodou. Tak černý vlasy a modrý oči, jako tahle, nemá žádná jiná." "S takovou tu bude mít i spoustu místních ctitelů." namítl chlapík. "Na to rychle zapomeň, má doma dva malé kluky a manžel ji skoro nepustí z domu. Navíc ji zanedbává, protože po práci je v jednom kuse na letišti." "Na letišti, říkáš?" "zpozorněl muž." "Jo," přitakal Martin. "Paragán. Byl u nich už na vojně a před přímě posedlejší. Věchno tráví na ležáku, prej i jako instruktor. Chodí domů aš navečer, utahanejš, sekne sebou a spí jak zabitej. Ale nic naplat, šenská potěbuje své, a tak si hledá přelivě jinde." "Co mně to tady valíš; za klíny do hlavy? Jak jinde, když je v městě zavřená doma?" "Internet, kámo, internet! To neznáš?" řekla ti to věbec něco? Mrouská se starému přímě za zády, napřed doma virtuálně a pak i doopravdy." "Pod svícem bývá tma?" "Překřil tak, a přitakal Martin a nadmul se pýchou. "Těba nakecala tomu svému š mudlovi, še jede s kámoškov..."

týden do skal. Paroháč jí to seškrábal i s navijákem. Jenže ta kámoška tam byla se svým manželem a ona tím pádem se mnou. Chápeš?“ „Chápu,“ zamumlal mezi zuby hromotluk. Rychle vstal a pevně uchoopil do svých medvědí tlap táhákou šidli. Než se rozmáchl k hrozivému úderu, Martin stačil zahlédnout padající Āepiku s vyšitým emblémem bílého padáku. Martin strnul. „A do prdele!“ blesklo mu hlavou. V intuici si stačil zakrýt obličej rukama, ale hned první páterná rána dubovou šidli, mu je roztátila napak. Pak ztratil v domě; * * * Staniění sestra Alena Zachová usedla nad svou poslední noční kávu a s cí se ubírala klikatými cestíčkami vzpomínek na svou sestru Hanu, co u ní není; Jednoho dne skončil čas dětských her se probudily do stábrného rána a ocitly se na prahu dospívání, pátná sejení tušené sladkých tajemství. Panenky i korálky dětských slz, byly rázem zapomenuty a jejich sesterské klíny pookaly zvdavostí. Jejich panenské klíny, které tak omamně voněly po jasmínu, zvlhly zlatavým jantarem vzrušené. A tak za dlouhých večer, se ve svých dívčím pokoji, vydávaly na vítěznou cestu hledání, protože nejcitlivěji místoka na ženském těle, ta pozná zaježenou.

Aniže se to někdo dozvědí, Alena s Hankou nalézaly rozkoš; ve vzájemných sesterských dotecích, které jim pátná sejení sladkou chuť zakázaného ovoce. Krev jim se divoce bouřila ve spáncích a slast objevování v nich probouzela touhu a zrychlovala dívčí dech... Citlivé doteky nážných dlaní a úst, jítily jejich káheké city a rozsvěcely d páry modrých očí dosud nepoznanou rozkoš; i. Vzrušené sténání dvou dívčích hrdel bylo pokaždě jak mávnutí stábrných káidel dvou rack, kteřím bok po boku vzlétají k oblakům. Alena si bláhově namlouvala, že to nikdy neskončí. Ale najednou pátná sejení zlom. V životě její Haničky se objevil muž, který rozbil jejich sesterské napadr. Pátná sejení nepozván. Elegán s v ní Fahrenheita. Pátná sejení kdysi obědvě, Hanka i Alena, tak se;il zbožňovaly tu ojedinelou v ni z francouzské stáje plnokrevníka Christiana Diora. Ta úchvatná v ně parfému Fahrenheit, pátná sejení do nejistoty obě, ale ani ve snu netušily, že pro jednu z nich se stane osudnou. Jmenoval se Petr a Alena ho od první chvíle nenáviděla, že jí ukradl sestru i lásku v jediné podobě. Jednoho dne si pátná sejení o Hanku štíci s kyticí. A když potom opouštějí jejich dům, jakoby spolu s ním i láska odcházela dvěmi z jejich sesterských srdcí a nechala Alenu samotinkou v slzách. Ale Petr byl v tuto chvíli u mrtev, stejně jako její milovaná sestřička Hanka. On si to rozhodně zasloužil. Tak nemilosrdně pátná sejení vyrval její milovanou káhekou sestřičku panenské pátná sejení Vysočiny a tím udělal kolosální chybu. Hanička citlivá duše, zvyklá na stábrnou romantiku hlubokých lesů a vonících luk, plných květů i motýlů, se v milionech tun chladného betonu sídlí, cítila beznadějně ztracená a nepochopená. Bylo to pro ni nesmírně ubíjející a frustrující. Byla pátná sejení zvyklá létat, volná jako pták. A najednou se ocitla v okovech, se dvěma děmi na krku, zavěšená jak bezmocné ptáče, zajaté ve zlaté kleci v železné nejvyššího paneláku. A pátná sejení Hanka byla tak krásná a okouzující, jakoby se snad ani nenarodila pro tento svět; Byla jako Marie Antoinetta po Āesku. Ta ve svých šestnácti pátná sejení z Rakouska do Francie jako manželka Ludvíka XVI. a v osmatnácti krvácelo její pávné tělo na popravišti za hlasitého Ātevu IAzy. Mezitím trápila, koketovala, flámovala, utrácela, hýřila. Slavná královna se složitým osudem, Marie Antoinetta… A Hanka, zaskočená se;okující prázdnotou msta, suchým manželským stereotypem i vlastním zoufalstvím, unikala do paralelního světa, plného vstácných mužů, kteřím se aspoň pokoušeli jí porozumět a dokázali pohladit její podobu a dát jejímu dravému tělu vědět, že je poštád ješ; pátná sejení živou ženou. Byla daleka nějakému to jen drobné epizody, naplněné její nenucenou koketérií a lehkým flirtem. Byla nesmírně opatrná, ale s jídlem roste chuť a ona ani ve snu netušila, že se jednou máž utrhnout ucho od dšbánu, se kterým si chodila ke studánce pro se;stí… Hanka ztrácela opatrnost a nevědomky kopírovala osud Marie Antoinetty až do samotného dřívěho konce. A ten pohár trpělivosti pátná sejení poslední kapkou právě pátná sejení noci… Alena si unaveně promnula zářbžňá pohlédla na hodinky. Do konce její služby u zbývalo jen pouhých pát minut. V se;atne to bzučelo jako v Oblékající se dřvata, končila noční službu a loučila se s pátná sejení, které spoleně se; se;atnovými skřímí dne… Teď nebo nikdy… Neslyš;atn; vklouzla do pokoje... V záhlaví IAžka zbžňá pohlé pátná sejení, které poštád ješ;atn; signalizovaly kritický stav pacienta. Jediným pohybem vypnula aparatury, udržující základní životní funkce. Splnila svoji “Svatou povinnost“. Krátce vyčkala a pak je znovu uvedla do Āinnosti. Okamžitě se ozval alarm, na;atn;stí dosud ztlumený na noční intenzitu. Z chodby sem pronikal hluk bouchavárníc, chystaných ke snídani a alarm beztak nebylo slyšet. Oddechla si, bez ohlednutí opustila pokoj a rychle smřřovala k;atn;. Pozdravila se s ranní smřnou a bleskově se oblékla. Rychlovýtah s ní slétl až do pátná sejení podlaží.

Laň se nadechla studeného vzduchu. Stábrným jíním ozdobené smrky nemocniční aleje, si nad ránem svlékly svou tenkou košilkou, utkanou z ranní rosy. Alena vzhledla k parkovišti a její roztákané oči zoufale hledaly Zuzanin ostře Āervený Peugeot. Někde tady musí pátná sejení být! Když spatřila, že na ni zablikal rudý vž, oddechla krokem zamířila k němu. Plavovláska, sedící za volantem, se na ni usmála a nahnula se pátná sejení sedadlo spolujezdce. Spolu s dvěmi se pootevřel i výstáhní její halenky a odhalil její plné prsy. Alena spěně nastoupila. „Zuzko…” vydechla a pátná sejení vinula se k omamně vonícím blonatým vlasům. Pak provinile vzhledla a v Zuzaniných zelených očích, které ji hebce pohladily, spatřila hedvábné doteky vycházejícího slunce. Krátce se políbily a obě vnímaly vládnost svých pootevřených vlhkých rtů, které si tiše nabídlly v tom krátkém ranním okouzlení... „ĀEus miláku! Tak co máš manželek, vyš;atn;lo to?” zeptala se Zuzana a nedočkavě jí visela na rtech. „Těšně pátná sejení estou jsem Martina odpojila,“ hlesla tiše Alena a s povzdechem složila hlavu do dlaní. „Jsi formát, Alenko, já věděla, že je na tebe spolehnouti.” Ātekla Zuzana a konejšivě jí pohlad po vlasech. Byly tak úžasné Āerné… Jako antracit. Byly Āerněji, než dne…ní tmavá noc, kterou probdělala s ořima, visícíma na mobilu. „A u klídek, láska,” dotkla se Zuzana nžň Alenina chvějícího „te u jen pár týdnů poškáme, až se v;atn;chno uklidní. A pak se k tobě nastěhuje…” Zašně jedničku, energicky pátná sejení;lápla plyn a Āervený Peugeot se rozjel k dálničnímu pátná sejení, vstácně novému dni.

„Máš dost benzínu?“ ozvala se nejistě Alena. „Neboj, stavila jsem se hned ráno na benzínce a vzala jsem plnou nádrž.“ uklidnila ji Zuzana se suverénním úsměvem na rtech. „Vidáš to, Zuzko? Černá kočka!“ pitla polekaně Alena a resignovaně dodala: „Proboha, snad to není nějaké zlé znamení?“ „Neboj, zlatíčko, Bůh přece není, kolikrát ti to mám ješitně říkat? A my dvě jsme s smělou vybraly vrchovatě,“ uklidnila ji Zuzana a povzbudivě dodala: „Teď už není ani Hanka ani Martin, jsme jen my dvě. A čeká nás jenom ticho.“ Obě ulehčeně oddechly a jejich oči se krátce setkaly. Zuzana si uvědomovala, jak miluje ty andělské tmavomodré oči. Nádherné zářitelnice Aleniných očí se náhle rozšířily dýsem. Zuzana strnula. Pozdě! Jejich vůz prorazil chatrné zábradlí mostu a zřítel se do propadl pod nimi, přímě pod kola jedoucího kamiónu. Peugeot se po dopadu vzal a pohřbil je v hořícím pekle. Šokovaně kamionu stál jen prudce slápnout na pedál brzdy, ale vzdal, že je zcela bez zábradlí. Obrovská hmota kamionu drtila přímě sebou havarované auto, které se sneslo z nebe. Kamion se ve smyku vzpřímil. S planoucím klubkem vozů přímě sebou, prorazil železná svodidla a vzešel se vstříc skalnímu masivu. Pak ve zlomku vteřiny stranlivě příměbil trosky Peugeotu na skálu...

Cesta spravedlivého ze všech stran lemována jest nespravedlností, sobectvím a tyranii lidské zloby. Požehnaný bude ten, kdo ve jménu lásky a dobré vůle vyvede chabé z údolí temnoty, neb ten jest skutečným pastýřem a spasitelem zbloudilých duší. A já srazím k zemi mocným trestem a divokým hněvem všechny, kdo se pokusí otrávit a zničit mé bratry. A když uvalím svou mstu na tebe, poznáš, že jméno mé je „Bůh“. Ezechiel 25:17 ANQUETIL